

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

06 липня 2018 року Справа № 804/2537/18 Дніпропетровський окружний адміністративний суд у складі:

головуючого судді Тулянцеві І.В. при секретарі Литвин Ю.Ю. за участю: представника позивача представника відповідача ОСОБА_3 Воронової К.О. розглянувши у відкритому судовому засіданні у місті Дніпро адміністративну справу за адміністративним позовом ОСОБА_5 до Головного управління ДФС у Дніпропетровській області про визнання протиправними та скасування податкових повідомлень - рішень, -

ВСТАНОВИВ:

ОСОБА_5 звернувся до Дніпропетровського окружного адміністративного суду із позовною заявою до Головного управління ДФС у Дніпропетровській області, в якій просить:

- визнати протиправним та скасувати податкове повідомлення-рішення форми «Ф» №228484-1319-0464/1 від 14 лютого 2018 року, прийняте Головним управлінням ДФС у Дніпропетровській області по відношенню до ОСОБА_5 (РНОКПП НОМЕР_1);
- визнати протиправним та скасувати податкове повідомлення-рішення форми «Ф» №228484-1319-0464 від 14 лютого 2018 року, прийняте Головним управлінням ДФС у Дніпропетровській області по відношенню до ОСОБА_5 (РНОКПП НОМЕР_1).

В обґрунтування позову позивачем зазначено, що контролюючим органом винесено податкове повідомлення рішення форми «Ф» №228484-1319-0464/1 від 14 лютого 2018 року, яким визначено суму податкового зобов'язання за платежем: «земельний податок з фізичних осіб» у загальній сумі 278 758,37 грн., з яких за період 2015 року у розмірі 34 260,89 грн., за період 2016 року у розмірі 88 372,65 грн., за період 2017 року у розмірі 156 124,83 грн. Крім того, податковим повідомленням-рішенням форми «Ф» №228484-1319-0464 від 14 лютого 2018 року позивачу визначено суму податкового зобов'язання в розмірі 156 124,83 грн. за платежем: «земельний податок з фізичних осіб» за 2018 рік. Вказані податкові повідомлення-рішення позивач вважає такими, що підлягають скасуванню з огляду на те, що він є фізичною особою-підприємцем, який здійснює провадження господарської діяльності за адресою: АДРЕСА_2, (нежитлове приміщення загальною площею 851 кв.м.). На вказаній території знаходяться належні позивачу на праві власності приміщення, які використовуються для організації та забезпечення виробничого процесу для досягнення кінцевої мети, а саме, виробництва готової продукції, у зв'язку з чим, в порядку [статті 297 Податкового кодексу України](#) позивач звільнений від сплати земельного податку. Також, позивачем зазначено про те, що при винесенні оскаржуваних податкових повідомлень-рішень відповідачем не враховано, що він являється власником нежитлових приміщень загальною площею 851 кв.м., інша частина приміщень загальною площею 1537,6 кв.м. перебуває у власності ТОВ «ВІСКАМ», однак земельний податок було визначено виходячи із загальної площі земельної ділянки - 1850 кв.м. без врахування принципу пропорційності, що також свідчить про протиправність зазначених рішень.

Відповідач - Головне управління ДФС у Дніпропетровській області проти задоволення позову заперечував, подав до суду відзив, який залучений до матеріалів справи та в якому

Відповідач пояснив, що контролюючим органом встановлено, що ОСОБА_5 на праві власності належить частина складу будматеріалів літ. Б (поз. 1,2), склад будматеріалів літ. Т, загальною площею 851 кв.м. за адресою: АДРЕСА_2. Таким чином, відповідно до вимог [Податкового кодексу України](#), земельна ділянка під об'єктами нерухомості (будівлями та спорудами), яка є у користуванні позивача, є об'єктом оподаткування в 2015-2018 роках, а ОСОБА_5, як користувач земельної ділянки, є платником земельного податку, у зв'язку з чим, відповідачем визначено суми податкових зобов'язань за платежем: «земельний податок з фізичних осіб» за 2015 - 2018 роки, а тому, оскаржувані податкові повідомлення-рішення винесено обґрунтовано на підставі чинного законодавства та у межах повноважень.

Ухвалою суду від 10 квітня 2018 року провадження у справі відкрито за правилами загального позовного провадження та призначено підготовче судове засідання на 07.05.2018 року на 16:30 год.

В судовому засіданні 07.05.2018 року було оголошено перерву до 06.06.2018 року у зв'язку із необхідністю надання додаткових доказів по справі відповідачем.

В судовому засіданні 06.06.2018 року було оголошено перерву до 08.06.2018 року за клопотанням представника відповідача.

Згідно ухвали суду від 08.06.2018 року підготовче провадження закрито та призначено справу до розгляду по суті на 02.07.2018 року на 12:00 год.

В судовому засіданні 02.07.2018 року було оголошено перерву до 06.07.2018 року за клопотанням представника позивача.

У судовому засіданні 06 липня 2018 року представник позивача підтримав позовні вимоги та просив їх задовольнити у повному обсязі із викладених обставин.

Представник відповідача підтримав доводи, викладені у відзиві на позов, та просив залишити позов без задоволення.

Вступна та резолютивна частини рішення проголошено в судовому засіданні 06 липня 2018 року.

Суд, заслухавши пояснення сторін, розглянувши подані документи і матеріали, вивчивши матеріали справи та оцінивши їх у сукупності, всебічно і повно з'ясувавши фактичні обставини, на яких ґрунтується позов, оцінивши докази, які мають юридичне значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, встановив наступне.

ОСОБА_5 зареєстрований у якості фізичної особи-підприємця з 25.12.2000 року.

Видами діяльності позивача є: Код КВЕД 25.11 Виробництво будівельних металевих конструкцій і частин конструкцій; Код КВЕД 25.12 Виробництво металевих дверей і вікон; Код КВЕД 25.99 Виробництво інших готових металевих виробів, н. в. і. у.; Код КВЕД 52.10 Складське господарство (основний); Код КВЕД 68.20 Надання в оренду й експлуатацію власного чи орендованого нерухомого майна.

Згідно свідоцтва платника єдиного податку серії НОМЕР_2 ОСОБА_5 з 01 січня 2012 року є платником єдиного податку третьої групи, здійснює провадження господарської діяльності за адресою: АДРЕСА_2.

Згідно інформації з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно та Реєстру прав власності на нерухоме майно, державного реєстру Іпотек, Єдиного реєстру заборон відчуження об'єктів нерухомого майна щодо об'єкта нерухомого майна від 03.04.2018 року частина будівлі складу будматеріалів літ. Б-1 (поз. 1,2), склад будматеріалів літ. Т, загальною площею 851 кв.м. за адресою: АДРЕСА_2 перебуває у власності позивача, інша частина нежитлових приміщень загальною площею 1537,6 кв. м. перебуває у власності Товариства з обмеженою відповідальністю «ВІСКАМ» (код ЄДРПОУ 36208041).

14 лютого 2018 року на підставі підпункту [54.3.3](#) пункту [54.3](#) статті [54](#) [Податкового кодексу України](#) та відповідно до пункту [286.5](#) статті [286](#) розділу [XII](#) [Податкового кодексу](#)

[України](#) Головним управлінням ДФС у Дніпропетровській області прийнято податкові повідомлення-рішення форми «Ф»:

- №228484-1319-0464/1 про визначення суми податкового зобов'язання за платежем: «земельний податок з фізичних осіб» у загальному розмірі 278 758,37 грн., з яких за період 2015 року у розмірі 34 260,89 грн., за період 2016 року у розмірі 88 372,65 грн., за період 2017 року у розмірі 156 124,83 грн.;

- №228484-1319-0464 про визначення суми податкового зобов'язання за платежем: «земельний податок з фізичних осіб» за 2018 рік в розмірі 156 124,83 грн.

Вважаючи вказані рішення контролюючого органу протиправними, позивач звернувся до суду.

Перевіряючи юридичну та фактичну обґрунтованість вказаних висновків відповідача і винесених на підставі висновку спірних актів індивідуальної дії на відповідність вимогам частини 2 [статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України](#), проаналізувавши положення законодавчих актів, якими врегульовані спірні правовідносини, суд при винесенні рішення виходить з наступного.

У підпункті [14.1.72](#) пункту [14.1](#) статті [14 Податкового кодексу України](#) визначено, що земельний податок - обов'язковий платіж, що справляється з власників земельних ділянок та земельних часток (паїв), а також постійних землекористувачів (далі - податок для цілей [розділу XII цього Кодексу](#)).

[Статтею 269 Податкового кодексу України](#) передбачено, що платниками податку є: власники земельних ділянок, земельних часток (паїв); землекористувачі.

Об'єктами оподаткування є: земельні ділянки, які перебувають у власності або користуванні; земельні частки (паї), які перебувають у власності ([стаття 270 Податкового кодексу України](#)).

Відповідно до пункту [286.1](#) статті [286 Податкового кодексу України](#), підставою для нарахування земельного податку є дані державного земельного кадастру.

Як вбачається з матеріалів справи, підставою для нарахування земельного податку на земельну ділянку за адресою: АДРЕСА_2, явилися відомості, отримані від Головного управління Держгеокадастру у Дніпропетровській області за вих. № 8-4-0.38-933/107-17 від 17.07.2017 року про те, що право власності або користування земельною ділянкою з кодом ДЗК 72189017 у Державному реєстрі земель м. Дніпропетровська станом на 01.01.2013 року не зареєстровано, державна реєстрація земельної ділянки не проводилась, поземельна книга на зазначену земельну ділянку не відкривалась.

Як пояснив в ході розгляду справи представник відповідача, вказаний лист ГУ Держгеокадастру у Дніпропетровській області та Довідка з Державного земельного кадастру для розрахунку плати за землю від 13.02.2001 року про грошову оцінку земельної ділянки, відповідачем використано у якості даних Державного земельного кадастру, що є підставою для нарахування земельного податку за 2015 - 2018 роки.

Згідно зі [ст. 38 Закону України «Про Державний земельний кадастр» від 07.07.2011 року № 3613 - VI](#), відомості з Державного земельного кадастру надаються у формі: витягів з Державного земельного кадастру про об'єкт Державного земельного кадастру; довідок, що містять узагальнену інформацію про землі (території), за формою, встановленою Порядком ведення державного земельного кадастру; вкопювань з картографічної основи державного земельного кадастру, кадастрової картки (плану); копій документів, що створюються під час ведення державного земельного кадастру.

Суд зазначає, що ані лист ГУ Держгеокадастру у Дніпропетровській області за вих. №8-4-0.38-933/107-17 від 17.07.2017 року, ані Довідка з Державного земельного кадастру для розрахунку плати за землю від 13.02.2001 року про грошову оцінку земельної ділянки, не є тим документом, що містять відомості з Державного земельного кадастру у розумінні [ст. 38 Закону](#)

[України «Про Державний земельний кадастр»](#), у зв'язку із чим, не можуть являтися підставою для нарахування земельного податку.

Суд також звертає увагу на ту обставину, що згідно із пунктом [287.6](#) статті [287 Податкового кодексу України](#) (в редакції [Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи» від 28.12.2014 року № 71 - VIII](#), що діє з 01.01.2015 року), при переході права власності на будівлю, споруду (їх частину) податок за земельні ділянки, на яких розташовані такі будівлі, споруди (їх частини), з урахуванням прибудинкової території сплачується на загальних підставах з дати державної реєстрації права власності на таку земельну ділянку.

Отже, виходячи з наведеного, з 01.01.2015 року особа, яка придбала будівлю, має сплачувати земельний податок за земельну ділянку, на якій розташовано таку будівлю, з урахуванням прибудинкової території з дати державної реєстрації права власності на нерухоме майно.

Як було зазначено раніше, в ході розгляду справи було встановлено, що право власності на спірну земельну ділянку за адресою: АДРЕСА_2, за позивачем не зареєстровано. Відповідачем будь-яких доказів та обґрунтованих пояснень щодо правомірності нарахування земельного податку за період 2015 - 2018 років при таких обставинах, не надано.

Крім того, в розумінні вказаних норм обов'язок зі сплати земельного податку для фізичної особи-власника чи користувача земельної ділянки залишається незмінним незалежно від реалізації цією особою певних наданих їй прав, у разі набуття нею статусу суб'єкта господарювання, діяльність якого пов'язана з використанням земельної ділянки або без такого.

Разом з тим, в силу пункту [269.2](#) статті [269 Податкового кодексу України](#), особливості справляння податку суб'єктами господарювання, які застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, встановлюються главою [1](#) розділу [XIV](#) цього [Кодексу](#).

Спрощена система оподаткування, обліку та звітності, у відповідності до пункту [291.2](#) статті [291 Податкового кодексу України](#), це особливий механізм справляння податків і зборів, що встановлює заміну сплати окремих податків і зборів, встановлених пунктом [297.1](#) статті [297](#) цього [Кодексу](#), на сплату єдиного податку в порядку та на умовах, визначених цією главою, з одночасним веденням спрощеного обліку та звітності.

Відповідно до підпункту 4 пункту [297.1](#) статті [297 Податкового кодексу України](#), платники єдиного податку звільнюються від обов'язку нарахування, сплати та подання податкової звітності з таких податків і зборів, у тому числі, податку на майно (в частині земельного податку), крім земельного податку за земельні ділянки, що не використовуються платниками єдиного податку першої - третьої груп для провадження господарської діяльності та платниками єдиного податку четвертої групи для ведення сільськогосподарського товаровиробництва.

Аналіз викладених норм дає підстави для висновку, що використання позивачем власного нежитлого приміщення у своїй господарській діяльності та наявність у нього статусу платника єдиного податку першої - третьої груп, обумовлює звільнення його від обов'язку нарахування, сплати та подання податкової звітності з податку на майно (в частині земельного податку).

Наведене узгоджується із правовою позицією Верховного Суду, викладеній у постанові від 13.03.2018 року по справі № 815/2146/17.

В даному випадку ОСОБА_5 є платником єдиного податку 3-ї групи, власником нерухомого майна, розташованого за адресою: АДРЕСА_2, загальною площею 851 кв.м., і за загальним правилом є платником земельного податку за виключенням використання земельної ділянки для провадження господарської діяльності.

Судом встановлено, що належне позивачу нежитлове приміщення за адресою: АДРЕСА_2, загальною площею 851 кв.м., використовуються ним, як фізичною особою-підприємцем, що перебуває на спрощеній системі оподаткування, для здійснення виробничої діяльності та вищевказані виробничо-складські приміщення використовувались для безпосереднього ведення

господарської діяльності, про що зазначено в свідоцтві платника єдиного податку серії НОМЕР_2.

При цьому, суду не надано доказів, яким чином відповідачем після з'ясування наявності у позивача права власності на нерухоме майно встановлено використання чи невикористання його для здійснення господарської діяльності, тоді як відповідач посиляється лише на факт перебування нерухомого майна у власності позивача.

Суд також зазначає, що відповідно до п. [286.6](#) ст. [286 Податкового кодексу України](#) (в редакції, чинній на момент виникнення спірних відносин), за земельну ділянку на якій розташована будівля, що перебуває у спільній власності кількох юридичних або фізичних осіб, податок нараховується з урахуванням прибудинкової території кожному з таких осіб пропорційно належній частці кожної особи - якщо будівля перебуває у спільній частковій власності.

Як було встановлено судом в ході розгляду справи, згідно з довідкою з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно від 03.04.2018 року, частина нежитлових приміщень загальною площею 851 кв.м. за адресою: АДРЕСА_2 перебуває у власності позивача, в той час як інша частина нежитлових приміщень загальною площею 1537.6 кв.м. перебуває у власності Товариства з обмеженою відповідальністю «ВІСКАМ» (код ЄДРПОУ 36208041).

Між тим, згідно з розрахунками грошових зобов'язань до спірних податкових повідомлень-рішень, нарахування податку здійснено відповідачем виходячи з того, що позивачу належить земельна ділянка площею 1850 кв.м., у той час, коли загальна площа нежитлових приміщень, що знаходяться у власності становить лише 851 кв.м.

Тобто, відповідачем при визначенні розміру податку не було враховано принцип пропорційності, встановлений п. [286.6](#) ст. [286 ПК України](#), що свідчить про протиправність оскаржуваних рішень.

Вказані висновки узгоджуються з правовою позицією, викладеною в постанові Верховного Суду від 20.03.2018 року по справі № 826/14369/16.

Відповідно до частини 1 [статті 77 Кодексу адміністративного судочинства України](#) кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених [статтею 78 цього Кодексу](#).

В адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача.

У таких справах суб'єкт владних повноважень не може посилатися на докази, які не були покладені в основу оскаржуваного рішення, за винятком випадків, коли він доведе, що ним було вжито всіх можливих заходів для їх отримання до прийняття оскаржуваного рішення, але вони не були отримані з незалежних від нього причин (частина 2 [статті 77 Кодексу адміністративного судочинства України](#)).

В ході розгляду справи відповідачем не було доведено правомірність нарахування позивачу грошових зобов'язань зі сплати земельного податку за 2015 - 2018 роки, у зв'язку із чим, позовні вимоги підлягають задоволенню у повному обсязі.

Частиною 1 [статті 139 Кодексу адміністративного судочинства України](#) визначено, що при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього [Кодексу](#), стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Керуючись статтями [9, 73-78, 90, 139, 243, 246 Кодексу адміністративного судочинства України](#), суддя, -

ВИРІШИВ:

Адміністративний позов ОСОБА_5 (рнокпп НОМЕР_1, АДРЕСА_1) до Головного управління ДФС у Дніпропетровській області (код ЄДРПОУ 39394856, м. Дніпро, вул. Сімферопольська буд. 17-А) про визнання протиправними та скасування податкових повідомлень-рішень - задовольнити у повному обсязі.

Визнати протиправними та скасувати податкові повідомлення-рішення Головного управління ДФС у Дніпропетровській області від 14 лютого 2018 року форми «Ф» №228484-1319-0464/1 та №228484-1319-0464.

Стягнути на користь ОСОБА_5 (РНОКПП НОМЕР_1) за рахунок бюджетних асигнувань Головного управління ДФС у Дніпропетровській області (ідентифікаційний код 39394856) судові витрати у розмірі 4348,83 грн. (чотири тисячі триста сорок вісім гривень вісімдесят три копійки).

Рішення суду набирає законної сили відповідно до [статті 255 Кодексу адміністративного судочинства України](#) та може бути оскаржена в порядку та у строки, встановлені статтями [295, 297 Кодексу адміністративного судочинства України](#).

До дня початку функціонування Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи рішення суду оскаржується до Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду через Дніпропетровський окружний адміністративний суд відповідно до підпункту 15.5 пункту 15 Розділу [VII Перехідних положень Кодексу адміністративного судочинства України](#).

Повний текст рішення складено 06 липня 2018 року.

Суддя

І.В. Тулянцева